

Arrest

nr. 186 876 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij slechts één keer persoonlijk klacht heeft neergelegd bij de politie aangaande zijn problemen met E.S., terwijl het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen van problemen is. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij, in tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift poneert, hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Waar verzoeker opwerpt dat hij nochtans klacht heeft neergelegd bij de hoogste rang in het politiekantoor, gaat hij eraan voorbij dat hij geen klacht heeft neergelegd tegen de desbetreffende officier en hij al helemaal geen klacht heeft neergelegd toen de bewakers van zijn garage elke dag bedreigd werden. Dat verzoekers vader klacht heeft neergelegd bij het parket en de ombudsman, toont hij niet aan. Immers, de documenten die zijn advocaat heeft opgestuurd en die hij omschrijft als klachten bij de ombudsman, de politie, de procureur en de rechtbank, betreffen in feite aanvragen om kopieën te ontvangen van het dossier waarbij zijn vader is betrokken, gericht aan de ombudsman, de politie en de procureur. Het document gericht aan de rechtbank betreft een vraag om bescherming van verzoekers vader en zijn familie. Overigens zijn al deze brieven, voor zover ze gedateerd zijn, opgesteld vóór de arrestatie van E.S. Verzoeker heeft geen enkel bewijs neergelegd dat zijn familie ook later, na de arrestatie van E.S. of na hun terugkeer naar Tirana, om bescherming heeft gevraagd, of zelfs dat bescherming hen in de eerste plaats is geweigerd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de politie, betreffende het incident op 13 maart waarbij aan zijn garage explosieven tot ontploffing werden gebracht, onmiddellijk ter plaatste is gekomen, er een proces-verbaal werd opgesteld en de politie de beelden van de bewakingscamera's heeft meegenomen. Ook werd E.S. gearresteerd op 17 april 2016. Dat deze arrestatie een show is, toont verzoeker niet aan middels objectieve elementen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, gaan de artikels waarvan verzoeker verklaart dat ze bewijzen dat E.S. banden heeft met Saimir Tahiri, louter om losse verklaringen van oppositieleider Sali Berisha en zijn Democratische Partij. Deze kunnen geenszins als objectieve informatie beschouwd worden. De geuite kritiek van verzoeker op de commissaris-generaal dat hij nergens op correcte wijze de link met Tahiri onderzoekt, acht de Raad niet ernstig. De commissaris-generaal heeft de door verzoeker aangebrachte elementen wel degelijk op correcte wijze onderzocht, doch hij heeft besloten dat zij geen bewijs vormen dat Saimir Tahiri bij verzoekers problemen is betrokken of dat de Albanese autoriteiten in zijn zaak niet de nodige actie heeft ondernomen of zouden ondernemen indien hij hen om hulp zou verzoeken.

Overigens blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid om onder andere corruptie binnen politie en justitie te bestrijden en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De Raad benadrukt in dit kader nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

6. In zoverre verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat de artikelen 2 en 3 EVRM vereisen dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via voormelde artikelen vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen.

7. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 april 2017, stelt verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 5 mei 2017 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 april 2017 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS